

Tuin van Eros

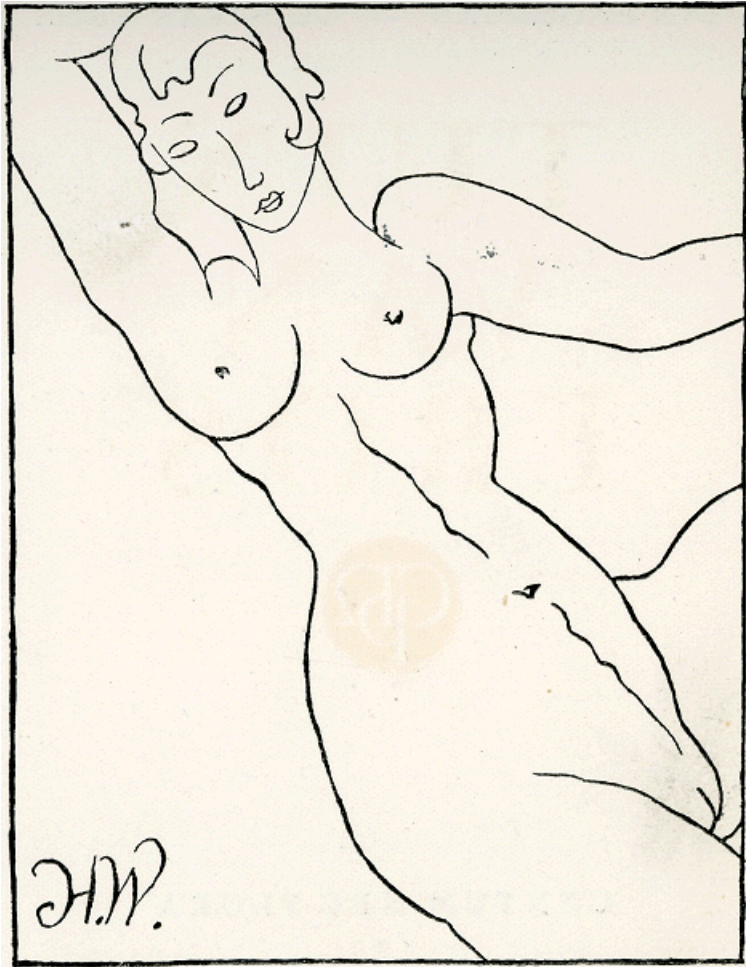
Jan Engelman

bron

Jan Engelman, *Tuin van Eros*. Amsterdam 1932

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/enge016tuin01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Aan Ambrosia

In den tuin

Gij roept mij tot Uw bruiloftsmaal:
de luchter brandt, de hoge zaal
is van Uw hofmuziek vervuld
en uit Uw oogen straalt geduld.

En gij zijt diep en stil van heil,
met aandrang klinkt Uw stem: 'Verwij!' -
en als ik aarzel beeft zij niet,
en als ik vlucht versaaft zij niet.

Geen klank die zoo doordringend viel
tot in de gronden van mijn ziel,
geen glans die me in zijn streeling nam
als de oogglans van het Offerlam.

Ver op den heuvel blinkt het licht
van mijn oorspronkelijk gezicht,
dat mij vervoert en mij verwart:
het oerbegin, het wereldhart.

Maar 't lijf is vrij: een fiere vaas
die blinkend rijst, helaas, helaas -
een bloem die zacht en wiegend zwicht
op iedere streeling van het licht.

Het speelt zijn goddelijke spel
met teederheid en angstig snel -
een spiegel waar een straal in viel -
staat het doorschoten van de ziel.

Verloren in verwisseling
werd licht om licht, en ieder ding
dat op dien zaalgen maatgang trekt
is tot een nieuwen staat gewekt.

Hier ligt de tuin: geen veeg prieel,
maar warm als aadren op een keel
gaan duizend paden ver in 't land
en ieder pad heeft zijn verband.

Hartstochtelijk waait de hooge wind
door duin en gouden labyrinth
en neemt den starren tijdgang mee
en zingt voor eeuwig met de zee.

En waar de zee in schelpen ruischt
en waar mijn heete adem suist
is anders niet dan de ééne zang
en die duurt eeuwigheden lang.

Door zaalge beemden dwaal ik rond,
pluk roode bloemen met mijn mond,
leg mij voorover aan de beek,
zie een gelaat, dat woest en bleek

om fel-geheven oogen dreigt -
twee oogen, waar een vlam in stijgt
van aard tot hemel! - en laat gaan
mijn handen die tot streelen staan.

Ik kus het riet, het gras, den grond,
mijn schouders trouw in een verbond
met moeder Aarde en ik zelf
ben eender als het luchtgewelf.

Wie trok de rankste stengel uit?
Wie sneed hem tot een tooverfluit?
Melodisch klinkt al wat ik ken -
ben ik nog langer die ik ben?

Zoo ga, en zie de bruiden aan
die wieglend als de bloemen staan
in 't open veld of vlinderlos
te sluimren liggen in het bosch.

Geen is hier vreemd waar 't rankste riet
doorspeeld is van uw teeder lied, -
zij tellen geen herinnering,
zij komen zingend in den kring

van melodie en zachte maat,
ontbinden sluiers en gewaad
al dansend, watersnel
zijn de gebaren van haar spel.

En als het lied een oogwenk zwijgt
is reeds het eerste hoofd geneigd
tot schouderboog, en oogen gaan
tot oogen die niet wederstaan.

Ik kan niet vluchten als zij zijn
vervoerend en de felle wijn
van jonge monden in mijn mond
zijn al te gragen drinker vond.

De een ligt als een tempelbeeld
in d' eersten slaap en onverdeeld
is hare schoonheid, marmewit
in adeldom van lid na lid.

De ander, stoeisch en vederlicht,
op d' allereersten wenk gezwicht,
gelijkt de snelle waterval
die zingend neerkomt in het dal.

De een draagt in het git van 't haar
een zoet vergif, een zwart gevaar,
de ander schudt met blond geweld
het kussen tot een korenveld.

En nimmer klagend, laat of vroeg,
is 't levendst leven haar genoeg -
bij avondrood of uchtendgrijs,
zij reppen de armen als ik rijs.

O bleeke leden, zoet solaes,
gij ligt als druiven in het waas
van morgenlicht en niemand schendt
de weelden van mijn loovertent.

De uren gaan en onbevreesd
is 't rijke hart, dat hier geneest.
Op dezen bodem der natuur
is 't onontgonnen land nog puur.

De nanacht vindt mij, sluimerloom,
in de allerlichtste vleug van droom,
door gouden roosters staar ik heen
tot op mijn wezen, gansch alleen.

Wie kent, als vleesch wordt tot muziek,
de oorsprong van het ver cantiek?
Wie boeit den stroom die grondeloos
zich 't glanzend lijf tot bedding koos?

Dit is geen bloed, dit is de zang
van eeuwen en van eeuwen lang
uit hemelvreugd en aardsche pijn.
Mijn vaadren, die extatisch zijn,

vermengelden tot éénen gloed
verlangens-lichten geest en bloed,
zij zongen met dezelfde stem
introitus en requiem.

Ook zij, verdwaalden in den tijd,
begeerigen naar eeuwigheid,
ook zij, hoe toomloos rondgeleid,
zij bleven tot hun droom bereid.

Wien eenmaal die verwiss'ling sloeg
heeft aan het eigen Hart genoeg,
maar duizendvoudig zoekt hij rond
of hij zijn Zusterziel niet vond.

Wie onuitspreeklijk heeft bemind,
wie zoekt tot hij zijn oerglans vindt,
raakt op den grooten stroom eens vlot
en aan den horizon is God.

De bindstof was niet enkel pijn,
wie 't wezen kent heeft in den schijn
van lichte leden, diep doorleefd,
vaak als een schuldloos kind gebeefd -

totdat een blik van 't lieve Lam
hem in een wilde streeling nam
en neersloeg op den moedergrond
en naakt de arme ziel bevond.

Ontwakend vindt hij zich alleen,
zijn huis staat leeg, er is er geen
die in zijn starre oogen ziet
een dageraad, een nieuw verschiet.

En waar zijn tuin van Eden lag
verwijlt een zwarte vleugelslag,
de verre bergen, diep ontsteld,
staan hemelwaarts met wit geweld.

Zijn lichaam, toonloos, vreemd en vaal,
verdwaalde uit een oud verhaal,
het ligt onvruchtbaar, zonder lust,
op 't grauw bazalt ter kille kust.

Eens beeft de zee, de wind zwelt aan -
gedragen op de waterbaan,
bekranst met wier, bekleet met schuim,
vloeit het voor eeuwig in het ruim.

Zijn ranke melodie is heen,
aan donkren hemel staat alleen
de poolster, fonkelend gekant,
en slijpt zijn blauwe diamant.

De dood, de dood is anders niet
dan overgang op licht verschiet
voor wie aan 't aardsche firmament
zijn onvergankelijk teeken kent.

Wie in dit vleesch niet meer begeert,
heeft hij het hooge lied geleerd?
Zal hij als jonge lamm'ren rein
en gansch en al ontbonden zijn?

Nog lig ik neder, huivernaakt
in deemstering, en half ontwaakt
herken ik langzaam, streek voor streek,
het land waaruit mijn droom ontweek.

Een vogel trillert in den boom
als ik mijn leden bleek en loom
uit riet en blauwe lisschen beur
en aarzelend het pad bespeur.

Ver op den heuvel blinkt het licht
van mijn oorspronkelijk gezicht,
een vlaag muziek, vervoerd en ijl,
herinnert mij mijn hoogste heil.

Maar ach, ik struikel en ik val
in menig diep en duister dal,
mijn lijf, door doornen fel gewond,
gaat stromplend in verdwazing rond.

Ik ben ontluisterd en ik dwaal
tot ik u eindelijk achterhaal,
Ambrosia, mijn serafskind,
in wie ik alles wedervind

wat aanving met sereniteit
en tot beminnen is gewijd:
de schroom, de weelde stil en kuisch,
het witte licht van 't vaderhuis.

Gij leidt mij in den eersten kring
van 't paradijs waarom ik zing,
mijn lied klinkt lichter in uw spoor,
gij gaat mij als een engel voor.

O schoone bruiloft, hofmuziek,
als ik nog eens op zacht gewiek
van dienend zingen u bereik
en stralend aan uw tafel prijck,

gedenk hoe deze klank begon
toen duisternis mijn ziel omspon, -
hoe zuiver zij mijn handen nam,
o oogglans, o Offerlam!

Hero's Epitaphe *(Shakespeare)*

Gerechtigheid, vergeef de dwazen
die - van het snelle woord misleid -
verguisden wat hier dient beschreid:
haar schaduwlooze maagdelijkheid.

Vergeef, wanneer het blinde razen,
Dood zelf, dien laster heeft gespaard
vóór dit zoet lichaam, opgebaard,
van alle onheil werd bedaard.

In uwen glimlach zij genazen,
o Nachtgodin, - laat hen begaan,
de rouwklok om dees Schoonheid slaan
die nimmer, nimmer kan vergaan

in pace.

Verdreven Oogen

Verdreven oogen blinkend in het onbenaambaar vuur
nachtlange waken aan den voortuin van mijn ziel,
verdreven uit uw lichtrijk en een eeuwig uur
naar deze wereld waar de duisternis op viel:

gij spiegelt over schuld van andren en hun zelfbeklag
de hemelklaarte van het eerste paradijs, -
de late dag gaat trager, maar uw schemerende lach
geleidt mijn schreden, eindloos goed en wijs.

Zacht branden

Zacht branden van de teedre lenden:
een wiegeling, een wit satijn
aan mijne handen, de gewenden,
die met haar leest verzameld zijn

tot éénen slag en in het stuwen
des bloeds niet laten van hun wit.
Die stem, die stameling bij 't huwen:
wie zijt gij? - En het diepst bezit

de tweelingster, haar oogen, weergevonden
in de golven en het nachtstruweel
der haren, stroomende ontbonden
op dezen schouder en haar prille keel.

Hij daalde sluimrend

Hij daalde sluimrend in een tuin
en zocht het lied en zocht het wonder -

het groote stroomen was al onder,
in huivering en wild ontfermen
sloop hij terug, en zag, en zweeg:

twee oogen, schrikkelijk en leeg,
als een gevaar op hem gericht
en over den spiegel, zonder beschermen,
zijn eigen hulpeloos gezicht.

Adieu

Ik ben niet meer met u alleen
en op de peluw is er geen
o lieveling, die lot en leed
zoo onafwendbaar zeker weet.

Geef mij uw mond en zie mij aan:
lang voor de zon, lang voor de maan
verzinken in de wereldmist
zijn onze namen uitgewischt.

En wat mijn hand te streelen vond
zal liggen in den wintergrond
en wat mijn stem aan u bescheen
is weggedaan en vindt niet een.

Geen slapeling die 't wonder weet
dat uwe zachtheid aan mij deed,
de vlam die door de nachten sloeg
wordt morgenrood en 't is genoeg.

Zie, sterren reizen langs het raam,
het water stroomt, een knaap ving aan
en zong adieu - dit lied heeft uit
mijn kleine, kleine zomerbruid.

Over het gras

Over het gras en over het water
dwaal ik achter de beminde
die ik vroeg en die ik later,
die ik nimmer, nimmer vinde.

Smalle schelpen zijn haar handen
om een eeuwge zee te hooren,
in zijn wieg en broze wanden
zingt haar hart mijn wee verloren.

Handen die mijn hoofd niet koelen
met hun sneeuw, de lichte, zachte.
Hartklop die ik niet zal voelen
onder stergoud, al de nachten.

Over het gras en over het water
dwaal ik achter de beminde,
tot ik aanzie - later, later,
in een licht dat mij hervinde.

Doorreis

God heeft ons spelende beschreven,
als kindren hulploos gaan wij heen.
Geen heul is ons in 't lest gebleven,
zijn diepe vaderlach alleen.

O bloed, bestijg de brooze zoomen
van dit gevonnist, schuldig lijf:
gij hebt een koninkrijk ontnomen
en gij alleen rekt ons verblijf.

Maar hoor, wanneer de blauwe velden
der nacht begroeid van sterren staan,
wat aarde, zee en wind niet telden
en laat geen fluist'ring u ontgaan.

‘Wo die schönen Trompeten blasen’
(Des Knaben Wunderborn)

- De sterren bleeken, wie zingt mijn naam
zoo zacht, zoo zacht in 't schemerraam?

- Ik ben die in uw droomen sliep,
sta op en maak uw oogen diep

van koelen dauw, dit uur alleen:
het morgenrood is om mij heen.

Het morgenrood en alle pijn
zal bij mijn lief vergeten zijn,

mijn lief is àl mijn leven.

Zij ging ter deure en hief de klink:
- Mijn lief, dat ik in U verzink',

hoe lang zijt gij gebleven!

Zij nam hem in haar armen blank,
nooit zong de nachtegaal zoo lang,

haar tranen zag hij beven.

- Ween niet mijn kind, gij zijt mij goed:
er is een ster die ons behoedt, -

voor dat dit jaar ten einde gaat
zijt gij mijn eigen metterdaad.

Een korte poos moet ik nog gaan,
mij zelf verslaan, den vijand staan

en zoeken naar mijn gaarde.

Daar steken engelen ongeteld
trompetten schooner van geweld -

wij sluimren diep in de aarde.

Drinklied
(W.B. Yeats)

De mond ontvangt den rooden wijn,
De liefde komt door de oogen in;
Dit zal ons ál de waarheid zijn
Vóór de ouderdom en Doods begin.
Ik hef het glas, ontvang den wijn,
Ik zie U zuchtend aan, vriendin....

Bij de Rozen *(Japansch)*

‘Zij zijn voor sterven en vergaan geboren,’
zoo dacht ik vluchtig toen ik bij de rozen was.
Maar schrok, en hoorde dreunen in mijn ooren:
wat is u zelve, ijdel mensch, beschoren,
zoo kort als gij hier wandelt bij de rozen op het gras?

Nachtwake

Voor Henk Wiegersma

Nog stil en stiller ingetogen
lief, moet uw smalle voetstap zijn:
er ligt in ieder woord een logen,
in iedren oogopslag venijn.

Maar bij het duister dezer tuinen
de lamp van uw geduldigheid
heeft al de hooge, wilde kruinen
met duurzaam glanzen opgeleid.

Gij zijt de zon, het overnachten
des lichts in de ongeplooid tent,
die, schuilplaats van geheime krachten,
geen avond en geen uchtend kent.

Uw armen gaan als witte zwanen
die halswaarts over 't vijvervlak
zich edel-slanke doortocht banen,
totdat de stroom hun aandrang brak.

O stroom, die in mijn lijf gestegen
dit zilverblanke strand bevloog, -
zij komt uw stagen golfslag tegen
en leest uw kort bevel in 't oog.

O bleeke heup, op bed gevonden
als horizon en heuvelkam,
o borsten, zachter neergewonden
dan donzen vogels, vleugellam -

'k zal uw volkomenheid begeeren
en tel geen logen, geen venijn,
tot uw beschermend leven keeren
en klinken en extatisch zijn.

En dit gelaat, zoo doodlijk zeker
van bitterheid en lange pijn?
Aan hare lip zet zij den beker
en laat het dagen, laat het zijn.

Madrigaal

Zachte matrassen die mijn hart verheugt,
eens, als dit lichaam wankelt, houdt het van de baar.
't Was nooit gehoorzaam - laat het ziel en deugd
der burgerij niet krenken op een rouwaltaar.

Neem het uit doodsweet van het lauwe bed:
het ligt in 't weiland koeler, bij den Lethe-stroom
is alles over en door niets verlet
in windkelken slaap ik aan den tooverboom.

Gordel mijn lenden, waar uw beet mij trof,
met witte roosguirlanden die de dauw besliep.
Schik anjelieren en wat teeder lof
op hals en schedelplaten, waar uw mond om riep.

Zoeter dan bloemen wast de watervloed,
een weerloos lijf te dragen dat zijn haven vond:
de golven zingen en de voorjaarsgloed
verwildert vleesch en bloemen tot een akkergrond.

Zachte matrassen die bij maneschijn
met nieuwe minnaars sluimert aan den watervloed:
als gras en Juni-bloemen zal ik zelf daar zijn,
omstregelend uw lijf, dat gij verlaten moet.

Cythera

't Is spelens tijd, nog wast de maan
en snel zijn onze leden koud.
Maar oogen die niet slapen gaan
zien in 't gestroomde appalgoud

en spiegelveld het eender beeld
van oogen naast elkander staan.
Mijn handen, dwalend door den teelt
der rijke haren, 't zwarte graan

van schedel en geheven schoot,
't zijn smeekelingen om den gloed
der schaamte en dien fieren stoot
van onverwonen zomerbloed.

O vrouw die mijne vreugden deelt,
wen nimmer aan den kleinen tijd!
Gij, die dit lichaam hebt bespeeld
met zooveel kracht als teederheid,

zijt wijder dan het firmament
en dieper dan het waterveld.
Ik heb u spelende herkend
en spelend is het zoet geweld

van uwen aanloop die 't gelaat
- verwoest, verworpen en beschreid -
met brekend morgenlicht beslaat
en mijn geboeide lijf bevrijdt.

Verrijs! en vaar uw lust mij aan
van armenwieg, van schouderboot:
't is spelens tijd, de zomermaan,
de aarde en de nacht zijn groot.

Orgelpunt

De man die uwe weelden mint
is weerloos als het kleine kind:
de wereld ging hem vreemd voorbij
als aan zijn borst uw hartslag lei.

Maar wat ons saamgedreven heeft
is wat in kleine bloemen beeft
en gonzend draagt het groot heeal:
't is twee-in-een, en dat is al.

Afscheid

Zal ik het lichte pad weer vinden
waar mij uw liefde overkwam?
Het huis bleef sluimren in de linden,
de geur is eender en de vlam
der avondhemels, 't hooge laaien
van deurkozijn en vensterruit.
En 's nachts nog plotseling het waaien
van vogelwieken, 't ver geluid
van schepen in de beemd verloren.

Kom in mijn armen en wees stil:
gij moet den zwaren hartslag hooren
vóór 't woeste voegen naar den wil
des mans, nog raden het vertwijfeld zingen
van 't bloed in afscheids lange vlaag, -
het lot, het duizel-zware dwingen
des lichaams, dat ik niet meer draag,
want zijn muziek is uitgeklonken
en stiller vurigheid ontwaakt.

Voor 't laatst zijn wij verdoofd en dronken -
dan diep verslagen, en misschien mismaakt.

Vrouwen

Met hare zachte handen rukken zij open
wat jaren lang ten bodem sliep -
nemen haar deel, met een glimlach, en hopen
op sterren en stroomen, anders licht en diep.

Ontvleugeld

Moeders van 't leven! waarom zóó geboren?
Waarom zwelt in ons het seizoen der natuur?
Verzadiging is het gesteente beschoren.
Het levende lijf kent geen rust en geen duur.

Conflict

Ik kuste de wreef, toen de fijne enkel:
haar schoot geurde wild als zoo menig uur.
Maar zij trok het hemd weer over haar schenkel
en keerde zich zwijgende af, naar den muur.

Tweespalt

Soms trekken lichtloos haar pupillen samen:
de angst, als voor een afgrond, breekt mij neer.
Ik moet haar haten, met verdoemde namen
neem ik den waanzin aller teederheden weer.

Maar zie, zij glimlacht, en weer opgetogen
ik wandel vreesloos door een gouden steeg, -
gekooïd, gehangen tusschen regenbogen
en lichte spiegels stroom ik zingend leeg.

Het Teeken

Gij kunt mij vluchten, vrouw, die mijnen bloedstroom vreest:
dit lijf, gekluisterd, bedelt weerloos om uw gang.
Veel lippen roert men flauw, een enkle beet duurt lang,
en kerft het wreede teeken dat niet meer geneest.

Treed voor het spiegelglas waar ge in uw oogen leest,
aanschouw het vuur, het zwoele, en bezie uw mond:
hij is van kussen zat, maar fel en diep gewond -
uw droomend voorhoofd gloeit, want daar is geest van mijnen geest.

Nanacht

Op alpenmeren rees de zon.
Toen, in den schoot der liefste
slapend op bloemen tot ik niet meer kon
vervoering uit uw hellen waanzin wijken,
was één seconde wanhoop mij nabij.

Ik zag haar aanschijn en de geile aap
afgrijslijk die ons samenzijn beloert,
mijzelf, mijn zeere lenden in een slaap
gevloerd met beesten op het gif van lijken.

Mijn schrik vervaagde....
Pracht des lichaams
die vervoert tot waanzin in uw paradijs,
zijn dan uw liefste hemelrijken
eeuwig bedreigd door Hades' schande?
Of enkel dézen morgen in de banden
des Doods
en met de alpenmeren grijs?

Aschwoensdag

De zenuwen te fijn verdeeld
als lichte snaren over 't lijf
zijn van uw voorjaarswind bespeeld.
Bemin! en dit is hun bedrijf:

een lach, een kus, een hunkering,
onstuimigheid die snel vervoert -
de lippen waar Uw naam op hing
door speelscher lippen toegesnoerd.

Mild viel het bloed en zorgeloos
als morgendauw valt in het gras.
Maar ik ontwaak, en wie mij koos
vindt op mijn mond de smaak van asch.

Onzichtbaarheid en overmacht!
Een passiebloem is mij beloofd:
ik draag, voor ik de reis volbracht,
een kruis geslagen in mijn hoofd.

Gebed in 't Duister

Heer, behoed haar in de wereld
die ik lang mijn eigen noem.
In haar oogen staat bepereld
met uw eigen dauw de bloem

van een onverwelkbaar minnen
uit den grond der ziel geteeld.
En geen stervling zal bezinnen
op het eeuwig Aanvangsbeeld

'lijk uw knecht, die hare leden
in het schemerlicht onthult,
die zich, stamelend gebeden,
aan háár wil alleen vervult.

Lang voor 't eerste dagegloren,
lang na Venus' gouden schijn
kniel ik, uwe stem te hooren
uit die weelde, uit die pijn,

uit dien tuin, bedekt, bedwereld
met een bloesem van Voorheen.
Heer, behoed haar in de wereld,
doe uw mantel om ons heen!

Hart en Lied

Uit doem en uit ellende
rijst soms het rankste lied,
waar ik mij keer of wende,
mijn hart zingt als het riet.

Het heeft zich zelf geschonden,
zich zelf van walg vervuld,
maar op een enkele sponde
het teederste onthuld.

Vermorzeld in de vlagen
van lust en blind geweld,
doch tusschen droom en dagen
bij de engelen geteld.

Geblinddoekt in zijn wanen,
bedolven van zijn schuld,
lacht het door alle tranen:
het heeft een groot geduld.

Een hand, een oog, de reken
van witte tanden vol,
de weeke keel, de beken
van haar dat stroomend zwol:

zij zullen zijn vergeten
en, levend nog, verwoest.
Maar eeuwig zal ik weten
dat ik hier kon en moest -

vernederd in ellende,
maar zingend als het riet -
een hart dat zich niet kende
doen bidden in mijn lied.

Avondlijk Zwijgen

Hij dreef dien avond als een waterbloem
zoo koel en vredig in den grooten brand:
de lucht vol vlammen en een late doem
van doode droomen op het najaarsland.

De eenling zwemmend tot zich zelven sprak,
besteeg den oever, wreef zich met geril.
Een steen die viel kon nauw het spiegelvlak
met flauwe kringen breken en 't werd stil.

Hij wist: wanneer zijn mond de woorden zweeg
ging alles dieper, want de weg is ver
tot and're harten en de wereld leeg.
Zie, in die stilte rees de avondster.

De Vluchtigen *(Gérard de Nerval)*

Waar zijn de zoetelieven?
Begraven en vergaan!
Een lichter licht doorklieven
zij boven ster en maan.

Daar, bij de serafijnen,
van luchtblauw overkraagd
op onafzienbre pleinen
bezingen zij de Maagd.

O lief voor mij geboren!
O bloesemkind te rank!
Verlaten en verloren
en gansch verbleekt en krank.

Wat eeuwig zal bekliven
viel lachend in uw oog....
Der wereld toorts zal blijven
dit lichten van omhoog.

Klein Air

Morgen drink ik rooden wijn,
morgen zal mijn lief hier zijn.
In de warme lampeschijn
zal zij liggen, bleek en fijn.
Wilder dan een springfontein
breek ik uit, en ben weer klein
bij haar leden, zoet satijn,
diepe bedding, dieper pijn.
Morgen drink ik rooden wijn,
morgen zal mijn lief hier zijn.

En Rade***vocalise voor Cavalcanti***

groen is de gong
groen is de watergong
waterwee, watergong
groen is de gong van de zee

Sulina, Braïla
Sulina, Brest
Sulina, Singapore
achter de vest

stem die mijn slaap doorzong
waterklok, watertong
koperen long van de ree

Sulina, Braïla
Sulina, Brest
Sulina, Senegal
wijd van het nest

hang die mijn ziel doordrong
waterdroom, watersprong
loeiende gong neem mij mee

Sulina, Braïla
Sulina, Brest
Sulina, Zanzibar
buiten is best

groen is de gong
groen is de watergong
waterwee, watergong
groen is de gong van de zee

Melodie des Herzens

ik viel in de oogen van een ree
verbeelde schepen neem mij mee:
Maria moet gaan varen

veel vroeger zong de philomeel
voor Magdalena's bloemprieel
en wind wies in mijn haren

Gezelle steeg op zonnevier
de keel der kolibri is hier
van zomerschoon beslapen

ik snoer u van de klinkerschaal
hoog in mijn mond en als ik daal
Maria wil mij rapen

Vera Janacopoulos
cantilene

Ambrosia, wat vloeit mij aan?
uw schedelveld is koeler maan
en alle appels blozen

de klankgazelle die ik vond
hoe zoete zoele kindermond
van zeeschuim en van rozen

o muze in het morgenlicht
o minnares en slank gedicht
er is een god verscholen

violen vlagen op het mos
elysium, de vlinders los
en duizendjarig dolen

Ambrosia

Vervoer mij tot de rozen
uw dalen zijn te schoon
kristal, kristal bevrozen
ik ga in bloem en toon

aan 't oeverveld gedreven
de nimbuskring alleen
o stille vlam, doe beven
de lelie om ons heen

hier is de Min geboren
hier is het lichaam stil
de Vogel zal wel hooren
als ik verbranden wil

bewaar mij in de stralen
bewaar mij in het dal
de avondwinden dwalen
mijn lief is overal

het water onbevaren
de sterren ongezien
ik kan ze niet meer baren
voor ik uw aanschijn dien

ik heb u niet verloren
ik vouw mijn oogen dicht
in blauwe slapen boren
de speren van het licht

de nachtegaal, de rozen
- o hart van wonden diep -
geen uchtend zal verblozen
wijl ik u niet ontliiep

de bruiloft is begonnen
de jaren zijn verdaan
veel klaarder dan een zonne
ben ik weer opgestaan

